

Publicerad 2014-07-20 22:49 av Annika Persson

Om Linn som flicka

Linn står nedanför ett berg utanför ett hus med en liten trädgård och en grind i den okända staden av städer. Hon drömmer om, att hennes drömprins bor där, och att han bjuder in henne på saft och bullar. Därför att hon behöver de mjuka orden.

Växa ifrån barndomslandet och visa sig mogen för vuxenliv.

Idag var hon nere vid sjön och hade med

sig en bok Äppelblom och ruiner av Marianne Ahrne.

Vad märkligt ändå, att folk kan bli sjuka i huvudet. Så tabu,

att tala om. Linn för sina fingrar över tinningar, panna,

hjässa och hjärta. Rörelsen påminner om korstecknet, men

har ingenting med religion att göra.

Skulle hon någonsin kunna bli lika mentalsjuk, som de

som sitter inspärrade? Nej, det hade hon verkligen

svårt att tro. Kärnfrisk och alert, som hon var.

I en grannfamilj har pappan fått en hjärntumör.

Den fastställdes av läkare genom röntgen på sjukhus.

Sjukdomen hade börjat som migrän. Ingen som

kände honom trodde, att det var fara å färde.

Han hade bara ont i huvudet, lät det.

Men han sluddrade, när han skulle prata.

Linn frågade en gång hur han mådde. "Schvårt schjuk",

sedan stapplade han iväg hem till sina.

Genast förstod hon, att han skulle dö.

Tre månader senare var han död av ett gliom.

Obotlig cancer. Om det är hänsynslöst att dö?

Nej, bara orättvist, den enda orättvisan i livet.

Och det är en svår värld vi lever i med faror

runt husknuten. Hänsynslösa typer rör sig

överallt i alla hierarkier. Det är människan i sig, som

visar sitt rätta ansikte med sina egenskaper.

Linn har träffat på en dåre utanför ICA.

En unge sköt papperstussar på henne och ropade

fula, fula fågelben för att sedan stirra på henne

med svarta ögon. Om han inte hade haft någon spärr,

som normalt funtade människor har, hade han

kunnat göra något riktigt hemskt. Nog måste man

ha ögon i nacken.

En gång för några år sedan såg hon en död fågel,

en koltrast måste det ha varit. Den låg på marken

vid en trädgårdsgrind. Blod på vingarna och likstel.
Säkert ihjälbiten av en katt. Sådant kan drabba
människor. Det går sönder inom en. En bristning.
Ett trauma. Eller också att vi blir offer för någons
skuld att ångra och straffas för.
Om någon blir måttlöst arg eller kanske bara vill
retas kan det gå illa. Linn såg en gång på hur
en äldre pojke slog hennes lillebror i bakhuvudet.
Sånt kan man bli vrickad av, men det blev han inte.
Vad hemskt det skulle ha varit. Det räcker med en
plastspade eller en hink redan i sandlådan.
På ryggen skulle det stå att vuxna måste se till
avstånd. Bilar håller ju avstånd, annars blir det
böter. I kvarteret bodde en pojke, Sven, som
försvann helt spårlöst. Ingen vet vad som
hände honom. En junimorgon 2005 gick
han hemifrån till en kompis, men kom aldrig
mer tillbaka. Sven gick på samma skola som Linn.
Karin, som var mamma till Sven, bodde
bara några kvarter bort från Linns familj.
Karin fick en depression och besökte regelbundet en
psykiatriker eller sjuksköterska, som man sa förr i tiden.
Undrar om de är så annorlunda än vanliga läkare?
Eller om Karin mår bättre efterhand. Hon brukade
berätta, att det finns saker, som man aldrig kommer
över. Det är att mista sitt barn. Därför vill hon inte
kalla sig deprimerad utan hon har evig sorg.
Linn hoppas, om hon får barn en dag, att de ska få
leva och vara friska i ett helt liv och få bli gamla
för en osynlig hand. Och att hon själv
alltid ska hålla huvudet över vattenytan.
Föräldrarna Ewa och pappa Alf hade skilt sig för
några år sedan. De hade bråkat om allt. Därför
säger de, att det är fel på deras kärlek till varandra.
De har helt enkelt inte passat för varandra.
Därför slåss de nästan. Slagsmål skrämmer Linn,
äldst i syskonskaran med en lillebror och en lillasyster.
Ibland plågade hon sig själv med svåra
livshändelser, som mestadels skedde utanför henne.
Tidigt hade hon velat bli författare och hade alltid
dragits till det tragiska, komiska och rentav bisarra.

För att lätta upp stämningen träffade hon sina
kompisar. Med skratt, lek och bus utgjorde
de hennes vilsamma avledningsmanöver.
Hon visade aldrig, att hon gjorde efterforskningar
i omgivningen för att se det mesta, som gick
att se. I fakta, skönlitterära böcker,
repliker, blickar, kroppsspråk letade hon efter
ledtrådar, som kunde leda henne till nya sanningar.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Annika Persson med Poeter.se id #16881 innehar upphovsrätten